

LA VIOLÈNCIA ÉS UN ERROR... I UNA PERVERSIÓ !

Darrerament és la crisi de l'Irak. I creïem que ja no era possible que poguessin haver-hi més amenaces de violència al nostre món. La "dialèctica de la força destructiva" colpeja per tot arreu i afecta tots els àmbits de la vida humana, des de fa temps és preocupant l'agressivitat que ens envolta. No estem cansats de viure el mateix permanentment?

Havia pensat, inicialment, centrar la meua protesta i reflexió en els senyors Hussein i Bush. Però, aviat, he reconsiderat aquest enfocament perquè caldria afegir noms i més noms, i no acabaria mai; malauradament, són molts els polítics -especialment dels països desenvolupats (?) i democràtics (?) - que justifiquen com a "única solució" la intervenció militar contra la insolència de Saddam Hussein.

La qüestió de fons és més bàsica i ens implica directament a tots: davant d'aquest món desfigurat per tants i tants atemptats contra la dignitat humana, cal intensificar la recerca de solucions humanes i humanitàries, amb una pretensió de justícia sense límits ni fronteres.

Que hi ha una associació íntima entre l'ésser personal i la conflictivitat, ho considero una evidència que es va confirmant amb el pas dels anys. Arribo a sospitar que l'existència humana no és altra cosa que combat i lluita; enfrontament de contraris i triomf del més fort; i res més. Serà cert que la "selecció natural" és la llei universal també de la història?

Però, si obrim els ulls de bat a bat i som capaços d'abraçar la realitat completament, i no només aturar-nos en allò més llampant, és relativament senzill descobrir que la vida és per a tots -a més de problemàtica-, oportunitat i possibilitat, creativitat i capacitat d'alternativa, desig de felicitat i d'harmonia... Considerar la violència com a via de solució és un error; i, molt més, creure que pot ser l'única solució. Fins al present, cap conflicte s'ha resolt gràcies a l'ús de la força física: ni les guerres, ni el terrorisme, ni els segrestos -ni les accions militars contra terroristes!- mai han restablert l'estabilitat; més aviat, tot el contrari. Quan hi ha vencedors i vençuts, el problema no està superat, simplement s'ha postposat temporalment: el ressentiment i el desig de revenja mantenen viva la inestabilitat.

La violència, la "raó" de la força, mai és un camí de sortida. Molt bé ho saben els milers de persones que s'han manifestat contra la intervenció militar sobre l'Irak als EEUU, a Itàlia, a Alemanya... i a tants llocs. Per què no se'ls fa cas? Aquests són els qui coincideixen amb les persones més humanes i genials que ha conegut la nostra història, persones que van proclamar 'descaradament' la no-violència. No tenia raó Luther King quan recordava que el progrés autèntic només arribaria quan els homes "aprenguéssim el senzill art de conviure -tots- com a germans"? O Gandhi, quan afirmava que si tots apliquéssim la llei de "l'ull per ull" immediatament tota la humanitat es quedaria cega?

Ja Jesús ho havia plantejat lúcidament: és benaurat qui té fam i set de justícia, però quan la seva denúncia i afany transformadors passen pel treball per la pau, aquests assoleixen una grandesa, un potencial "vitalitzador" que els apropa a la condició divina, els fa "fills de Déu".

Faig una crida a la sinceritat de tothom -a la teua i a la meua també-. No és ara un temps propici per a renunciar radicalment a la violència com un camí equivocat i pervers, i apostar valentment en favor de vies alternatives autènticament civilitzades?

Constantino Pérez de Diego. Professor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic